

Súd: Mestský súd Bratislava I
Spisová značka: OT/227/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1125013748
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Filip Gilányi
ECLI: ECLI:SK:MSBA1:2025:1125013748.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Mestský súd Bratislava I samosudcom JUDr. Filipom Gilányim na hlavnom pojednávaní konanom dňa 14.10.2025 v Bratislave rozhodol:

rozhodol:

Obžalovaný
T. M. N.. XX.XX.XXXX M. A.
C. A. A. XXXX/XX, Bratislava

sa uznáva za vinného, že

dňa 20.09.2025 v čase o 23:10 hod. v Bratislave po Lamačskej ceste z Bratislavy - Dúbravky smerom do centra mesta pod vplyvom alkoholu viedol osobné motorové vozidlo zn. Volkswagen Golf, šedá metalíza, EČV: A.-XXXBH, kde pri čerpacej stanici OMV na Lamačskej ceste 1B, Bratislava bol zastavený a kontrolovaný hliadkou PZ, a na výzvu hliadky PZ sa dobrovoľne podrobil dychovej skúške na alkohol dňa 20.09.2025 o 23:15 hod. s výsledkom 1,20 mg/l alkoholu v dychu, a následne o 23:29 hod. s výsledkom 1,20 mg/l alkoholu v dychu,

teda

vykonával v stave vylučujúcom spôsobilosť, ktorý si privodil vplyvom návykovej látky, činnosť, pri ktorej by mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí alebo spôsobiť značnú škodu na majetku,

čím spáchal

prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona.

Za to sa

odsudzuje

Podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 51 ods. 1, § 49 ods. 1 písm. a), § 51 ods. 2 Trestného zákona sa obžalovanému výkon uloženého trestu odňatia slobody podmienene odkladá na skúšobnú dobu v trvaní 5 (päť) rokov a zároveň sa mu ukladá probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2, ods. 3 písm. b) Trestného zákona sa obžalovanému ukladá v skúšobnej dobe podmienenečného odkladu výkonu trestu odňatia slobody s probačným dohľadom obmedzenie spočívajúce v zákaze požívania alkoholických nápojov.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) a § 34 ods. 6 Trestného zákona sa obžalovanému popri treste odňatia slobody ukladá trest prepadnutia veci - osobného motorového vozidla zn. Volkswagen Golf, šedá metalíza, EČV: A.-XXXBH, M.: G..

Podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona sa vlastníkom prepadnutej veci stáva štát.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 7 a § 34 ods. 6 Trestného zákona sa obžalovanému popri treste odňatia slobody ukladá trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokolvek druhu na dobu 7 (sedem) rokov a 6 (šesť) mesiacov.

o d ô v o d n e n i e :

Dňa 22.09.2025 prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava IV podal obžalobu na menovaného obžalovaného pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, ako je uvedený vo výroku rozsudku.

Obžalovaný na hlavnom pojednávaní po zákonom poučení urobil vyhlásenie, že sa cíti byť vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe. Na otázky v zmysle ust. § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g), h) Trestného poriadku kladne vyhlásil, že rozumie, čo tvorí podstatu skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, bol poučený o svojich právach, najmä o práve na obhajobu a bola mu daná možnosť na slobodnú voľbu obhajcu a mohol sa s ním radiť o spôsobe obhajoby, rozumie právnej kvalifikácii skutku ako trestného činu, bol oboznámený s trestnými sadzbami, ktoré zákon ustanovuje za trestný čin kladený mu za vinu, a dobrovoľne sa priznal a uznal vinu za spáchaný skutok, ktorý sa kvalifikuje ako prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona. Zároveň obžalovaný počas trestného stíhania významne nemenil postoj ku skutku. Na základe uvedených vyhlásení súd u obžalovaného v súlade s ustanovením § 257 ods. 7 Trestného poriadku prijal jeho vyhlásenie a zároveň podľa § 257 ods. 8 Trestného poriadku rozhodol o tom, že dokazovanie v rozsahu, v akom sa menovaný priznal k spáchaniu skutku, sa nevykoná, a vykoná dôkazy súvisiace s výrokom o treste, náhrade škody a prípadnom ochrannom opatrení.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného, ktorý využil svoje právo a odmietol vypovedať, podľa § 268 ods. 5 Tr. por. s použitím § 268 ods. 2 Tr. por. prečítaním odborného vyjadrenia z č. I. 77 a podľa § 269 Trestného poriadku prečítaním listinných dôkazov, a to:

- rozsudok Okresného súdu Malacky, sp. zn. 0T/52/2020 z č. I. 26-32,
- uznesenie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 4To/92/2020 z č. I. 33-38,
- lustrácie z č. I. 40,
- evidenčná karta vozidla z č. I. 41,
- evidenčná karta vodiča z č. I. 42-45,
- pracovná zmluva z č. I. 80-83,
- prehlásenie z č. I. 84,
- aktuálny odpis registra trestov obžalovaného.

Súd podľa § 272 ods. 3 Tr. por. odmietol vykonať dôkaz písomným sľubom z č. I. 78 a úradným záznamom z č. I. 79. Pokiaľ ide o písomný sľub z č. I. 78, súd posúdil dôkazný návrh na jeho prečítanie za nadbytočný, predmetná listina nebola spôsobilá priniesť dôkaz o skutočnostiach, ktoré by neboli známe, ani o takých skutočnostiach, ktoré by boli dôležité pre trestné konanie. Pokiaľ ide o úradný záznam z č. I. 79, predmetná listina nebola spôsobilá priniesť dôkaz o skutočnostiach, ktoré by neboli známe, ani o takých skutočnostiach, ktoré by boli dôležité pre trestné konanie. Súd zároveň pripomína, že úradné záznamy nemôžu podľa ustálenej rozhodovacej praxe súdov Slovenskej republiky slúžiť ako dôkaz v konaní pred súdom (napr. R 26/1989, R 17/1997).

Súd vykonaním uvedených dôkazov a rozhodnutím o dôkazných návrhoch strán vyčerpал dôkazné návrhy strán a iné dôkazy, ktorých vykonanie by bolo potrebné k naplneniu účelu trestného konania, súdu známe neboli. Všetky vykonané dôkazy súd hodnotil jednotlivo i v ich súhrne podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu, pričom vzal za dokázané nasledovné.

Z odborného vyjadrenia z č. I. 77 vyplynulo, že obžalovaný nie je závislý na alkohole a ani látkach, ktoré závislosť vyvolávajú.

Z rozsudku Okresného súdu Malacky, sp. zn. OT/52/2020 z č. I. 26-32 a z uznesenia Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 4To/92/2020 z č. I. 33-38 vyplynulo, že obžalovaný sa dňa 27.05.2020 v súvislosti s vedením motorového vozidla po požití alkoholu, keď mu bolo nameraných 2,25 promile alkoholu v krvi, resp. 2,27 promile alkoholu v krvi dopustil prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, za čo bol odsúdený označeným rozhodnutím právoplatným dňa 18.02.2021 na trest odňatia slobody vo výmere 3 mesiace s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 2 roky a trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel všetkých druhov vo výmere 30 mesiacov. Z aktuálneho odpisu registra trestov obžalovaného vyplynulo, že v súvislosti s uvedeným odsúdením išlo o prvé odsúdenie obžalovaného, pričom obžalovaný sa v skúšobnej dobe podmiennej odsúdenia na trest odňatia slobody osvedčil a v skúšobnej dobe podmiennej upustenie od výkonu trestu zákazu činnosti sa osvedčil a na obžalovaného sa v súvislosti s uvedeným odsúdením hľadí, akoby nebol odsúdený.

Z lustrácie z č. I. 40 a z evidenčnej karty vodiča z č. I. 42-45 zhodne vyplynulo, že obžalovaný sa dňa 17.07.2024 a dňa 28.05.2023 dopustil priestupkov proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, pričom nešlo o priestupky spáchané závažným spôsobom, ani priestupky v súvislosti s požitím alkoholu.

Z evidenčnej karty vozidla z č. I. 42-45 vyplynulo, že obžalovaný je jediným vlastníkom osobného motorového vozidla zn. Volkswagen Golf, EČV: A.-XXXBH, VIN: G..

Z pracovnej zmluvy z č. I. 80-83 vyplynulo, že obžalovaný je od 01.10.2025 zamestnaný na dobu neurčitú na pracovnej pozícii predajca náhradných dielov.

Z ostatných dôkazov nevyplývali žiadne podstatné skutočnosti.

Súd na základe zisteného skutkového stavu v prvom rade posudzoval možnosť skončenia veci tzv. odklonom, pričom dospel k záveru, že pre skončenie veci niektorým z tzv. odklonov neboli splnené zákonné podmienky, najmä súd považoval takýto spôsob rozhodnutia za nedostačujúci. V danom prípade je potrebné prihliadnuť na osobu obžalovaného, ktorý sa opakovane dopúšťa protiprávneho konania v súvislosti s vedením motorového vozidla. Súd je tak toho názoru, že vzhľadom na osobu obvineného nie je dostačujúce rozhodnutie o podmiennej zastavení trestného stíhania.

Súd tak konal a rozhodoval o vine obžalovaného a o treste, prípadne o ochrannom opatrení.

V otázke viny súd uznal obžalovaného vinným zo spáchania prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, pretože obžalovaný konaním popísaným v skutkovej vete, ku ktorému vyhlásil svoju vinu a súd toto vyhlásenie prijal, naplnil znaky skutkovej podstaty označeného trestného činu.

V otázke trestu súd dospel k nasledovnému. Súd pri ukladaní trestu vychádzal z ust. § 34 Trestného zákona, pričom prihliadol na potrebu ochrany spoločnosti pred ďalším páchaním trestnej činnosti obžalovaným a súčasne na to, aby iných trest odradil od páchania trestných činov, majúci tiež na zreteli vytvorenie podmienok na výchovu obžalovaného k tomu, aby viedol riadny život a ďalšiu trestnú činnosť už nepáchal a aby trest zároveň vyjadril morálne odsúdenie obžalovaného spoločnosťou.

Súd pri ukladaní trestu (z hľadiska druhu trestu) ďalej vychádzal zo závažnosti spáchaného trestného činu. Závažnosť trestného činu určuje sám zákonodarca, a to stanovením rozpätia trestnej sadzby a tým, že jednotlivé trestné činy, podľa stanovenej trestnej sadzby a formy zavinenia, zaraďuje medzi prečiny, zločiny, prípadne obzvlášť závažné zločiny. Tomuto zaradeniu potom zodpovedá buď možnosť súdu ukladať rôzne druhy trestov (napríklad tzv. alternatívnych, teda nespojených s odňatím slobody), prípadne povinnosť súdu uložiť trest odňatia slobody. Pri prejednávanom trestnom čine stanovuje zákonodarca trestnú sadzbu v rozpätí až na jeden rok. Už týmto ho zákonodarca zaraďuje medzi prečiny (§ 10 ods. 1 písm. b) Tr. zák.), avšak podstatným tu je hlavne to, že stanovením rozpätia trestnej sadzby, zaradil zákonodarca tento trestný čin medzi menej závažné trestné činy, čo možno vyvodit' z toho, že za jeho spáchanie nemusí súd povinne vôbec ukladať trest odňatia slobody (§ 34 ods. 6 Tr.

zák. argumentum a contrario). Trestom odňatia slobody sa tu má na mysli nielen jeho nepodmienečná forma, ale aj prípadné podmienečné odloženie výkonu trestu odňatia slobody. Súd tak za stíhaný trestný čin môže uložiť dokonca len samostatné alternatívne tresty ako napríklad peňažný trest, trest povinnej práce, trest zákazu činnosti a podobne. Z uvedených skutočností preto súd uzatvára, že stíhaný trestný čin nie je podľa zákonodarcu tak typovo závažným trestným činom, aby určil súdu povinnosť ukladať pri ňom trest odňatia slobody. Pri zvažovaní druhu trestu je teda nutné vychádzať, okrem závažnosti spáchaného prečinu, či osoby obžalovaného aj z toho, že trest odňatia slobody je trestom ultima ratio (poslednou a krajnou možnosťou), ktorý môže súd uložiť len vtedy, ak iné druhy trestov, nemôžu celkom zjavne viesť k náprave obžalovaného.

V tomto smere súd vychádzal z toho, že obžalovaný sa síce dopustil protiprávneho skutku, pričom išlo vo všeobecnosti o menej závažný trestný čin, avšak spôsob spáchania skutku zo strany obžalovaného bol závažný, a to najmä tým, že množstvo alkoholu v krvi obžalovaného počas vedenia motorového vozidla prekročilo hranicu 2 ‰, čo výrazne zvyšuje mieru ohrozenia, navyše motorové vozidlo viedol po Lamačskej ceste v Bratislave, kde je frekventovaná premávka aj v nočných hodinách, keďže ide o jeden z hlavných ťahov v meste. Prítom v osobe obžalovaného sa nejedná o disciplinovaného vodiča, obžalovaný sa opakovane dopúšťa protiprávneho konania v súvislosti s vedením motorového vozidla. Preto je súd toho názoru, že na obžalovaného je nutné pôsobiť ultimatívny druhom trestu, aby došlo k zmene jeho správania a k zachovávaní právnych predpisov upravujúcich povinnosti obžalovaného ako vodiča motorového vozidla. Ďalej medzi funkcie trestu patrí aj funkcia generálnej prevencie, kedy uložený trest má odradiť iných od páchania trestnej činnosti. Spoločnosť negatívne a pomerne citlivo vníma porušovanie dopravných predpisov nezodpovednými vodičmi, a to najmä v súvislosti s požitím alkoholických nápojov. Trest musí byť preto aj taký, aby odradil iných od páchania trestných činov (pozri napr. rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 06.03.2014, sp. zn. 4To/152/2013). Súd vychádzajúc z uvedených okolností musel odmietnuť uloženie samostatného menej represívneho tzv. alternatívneho trestu ako trestu neprimeraného vzhľadom na charakter skutku a osobu obžalovaného, a teda dospel k záveru, že je nevyhnutné uložiť obžalovanému trest odňatia slobody.

Pokiaľ ide o výmeru trestu súd ukladal trest podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, t. j. trest odňatia slobody v trestnej sadzbe až na jeden rok. Súd pri výmere trestu vychádzal z ust. § 34 Trestného zákona. V tomto smere súd jednak zohľadnil postoj obžalovaného ku skutku a možnosť jeho nápravy, keď obžalovaný skutok doznáva a ľutuje, stavia sa k nemu kriticky. Súd ďalej prihliadol aj na osobu obžalovaného, keď u obžalovaného je potrebné poukázať na jeho nedisciplinovanosť a opakovanosť protiprávneho konania v súvislosti s vedením motorového vozidla. Súd pri ukladaní trestu ďalej prihliadol aj na spôsob spáchania trestného činu a jeho následky, ako aj pohnútku obžalovaného. Vo vzťahu k pohnútku obžalovaného je potrebné poukázať na správanie obžalovaného, keď napriek tomu, že nič ho nenútilo sadnúť za volant opitý, keď mohol svoju cestu absolvovať napríklad taxislužbou, napriek tomu sadol opitý za volant k úplne bezvýznamnej jazde (nešlo napríklad o jazdu do nemocnice pri ohrození života alebo zdravia a pod.). Vo vzťahu k spôsobu spáchania skutku je potrebné opätovne pripomenúť, že obžalovaný viedol svoje motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu, pričom množstvo alkoholu v jeho krvi prekročilo hranicu 2 ‰, čo výrazne zvyšuje riziko ohrozenia. Vo vzťahu k následkom stíhaného trestného činu ako ohrozovacieho trestného činu je potrebné opätovne poukázať na to, že obžalovaný motorové vozidlo viedol po Lamačskej ceste v Bratislave, kde je frekventovaná premávka aj v nočných hodinách, keďže ide o jeden z hlavných ťahov v meste, teda miera ohrozenia bola vyššia. Na druhej strane obžalovaný vozidlo viedol v nočných hodinách, kedy je premávka vo všeobecnosti menej frekventovaná, je podstatne znížený pohyb chodcov, čo znižuje nebezpečnosť stíhaného konania obžalovaného. Tiež je nutné poukázať na to, že ujmu na živote alebo zdraví alebo škodu na majetku v konečnom dôsledku nespôsobil. Súd ďalej zohľadnil podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona pomer a mieru priťažujúcich okolností a poľahčujúcich okolností. V rámci priťažujúcich okolností súd žiadnu nezistil. V rámci poľahčujúcich okolností súd zohľadnil, že obžalovaný sa ku skutku priznal a vyjadril úprimnú ľútosť nad spáchaným skutkom, teda poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. 1) Trestného zákona. V súhrne všetkých uvedených okolností súd považoval za primerané uloženie trestu v polovici trestnej sadzby. Súd tak uložil trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, ktorý považoval za primeraný, nie neprimerane prísny, spôsobilý naplniť funkcie trestu podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona.

Súd ďalej posudzoval možnosť podmienečného odkladu výkonu trestu u obžalovaného. Pri úvahe o podmienečnom odklade výkonu trestu odňatia slobody musí súd zhodnotiť všetky okolnosti týkajúce sa osoby páchatela, najmä jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, ako aj činu, ktorý

obvinený spáchal, aby mohol urobiť odôvodnený záver, či sa účel trestu dosiahne aj bez jeho výkonu alebo nie (R 56/1970). Vychádzajúc z uvedeného a vzhľadom na zistený skutkový stav súd dospel k záveru, že u obžalovaného je možné dosiahnuť účel trestu bez jeho výkonu. Vzhľadom na to, že obžalovaný s výnimkou protiprávnej činnosti na úseku bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky viedol inak riadny život, čo vyplynulo z jeho výsluchu a opak v konaní dokázaný nebol, možno prognózovať, že uloženie podmienecného trestu spolu s uložením trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu a trestu prepadnutia veci, ktoré eliminujú potenciál obžalovaného pokračovať v ďalšej protiprávnej činnosti, bude dostatočným postihom smerujúcim k tomu, aby obžalovaný v budúcnosti viedol riadny život a vyvaroval sa protiprávnej činnosti. Navyše obžalovaný sa ku skutku priznáva a tento ľutuje, čo dáva súdu istú záruku, že môže u obžalovaného dôjsť k náprave. Je potrebné poukázať tiež na to, že obžalovaný je zamestnaný, pričom trest odňatia slobody by ho vyradil zo zamestnania. Obžalovaný má tiež dve maloleté deti, ku ktorým mu trvá vyživovacia povinnosť, na čo je nutné podľa § 34 ods. 3 Trestného zákona prihliadať pri úvahách o možnosti podmienecného odkladu výkonu trestu. Pokiaľ prokurátor poukazyval na skoršie odsúdenie obžalovaného, v tomto smere je nutné zdôrazniť, že predchádzajúce odsúdenie obžalovaného je už zahľadené, a preto nie je možné na obžalovaného nahliadať ako na recidivistu a s poukazom na zahľadené odsúdenia obžalovanému ukladať nepodmienený trest odňatia slobody (pozri rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 1To/62/2025 zo dňa 01.10.2025). Pritom súd je toho názoru, že ak podľa zákonodarcu s poukazom na § 61 ods. 7 Trestného zákona pri ukladaní trestu zákazu činnosti nemá zahľadenie odsúdenia vplyv na ukládanie trestu, a contrario pri ukladaní iného druhu trestu, vrátane trestu odňatia slobody zahľadenie odsúdenia vplyv má a zahľadené odsúdenie nemôže priťažovať obžalovanému, ako to v prejednávanej veci navrhoval prokurátor. Pokiaľ by aj súd hľadel na skoršie odsúdenie obžalovaného, tak je nutné potom poukázať na to, že obžalovaný bol skorším zahľadeným odsúdením odsúdený na podmienecný trest, pričom sa v skúšobnej dobe osvedčil, teda podmienecný trest má u obžalovaného potenciál k tomu, aby obžalovaného viedol k náprave a eliminoval u obžalovaného protiprávne konanie. Uvedené okolnosti vo svojom súhrne tak opodstatňujú podmienecný odklad výkonu trestu u obžalovaného a naopak uloženie nepodmieneného trestu odňatia slobody by bolo v rozpore s ust. 33a ods. 3 Trestného zákona. Preto súd pristúpil u obžalovaného k podmienecnému odkladu výkonu trestu odňatia slobody podľa § 51 ods. 1 Tr. zák., pričom dĺžku skúšobnej doby v trvaní 5 rokov považoval súd za primeranú, spôsobilú sledovať správanie obžalovaného, teda či uložený podmienecný trest má na obžalovaného želaný výchovný vplyv v tom smere, že bude viesť riadny život. Súd zároveň podľa § 51 ods. 1 Tr. zák. uložil obžalovanému probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe a uložil obžalovanému povinnosť podľa § 51 ods. 2, ods. 3 písm. b) Trestného zákona spočívajúcu v zákaze požívať alkoholické nápoje, ktorá môže byť spôsobilá viesť obžalovaného k tomu, aby sa zdržal ďalšej protiprávnej činnosti pod vplyvom alkoholu. Pritom z vykonaného dokazovania vyplynulo, že obžalovaný nie je závislý od alkoholu, teda obžalovaný môže byť schopný účinne splniť túto uloženú povinnosť smerujúcu k tomu, aby viedol riadny život aj bez priameho výkonu trestu odňatia slobody. Uloženie iných povinností alebo obmedzení vyhodnotil súd ako neúčelné.

Pri určení dĺžky trvania skúšobnej doby podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona súd na jednej strane prihliadol na postoj obžalovaného k spáchanému trestnému činu, ku ktorému sa stavia jednoznačne kriticky, na druhej strane prihliadol na doterajší postoj obžalovaného k rešpektovaniu pravidiel cestnej premávky, a preto obžalovanému určil dlhú skúšobnú dobu. Súd takto určenú skúšobnú dobu považuje za primeranú na sledovanie ďalšieho života obžalovaného a jeho nápravu.

Súd zároveň podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona popri treste odňatia slobody podľa § 34 ods. 6 Trestného zákona uložil aj trest prepadnutia veci, a to motorového vozidla označeného vo výroku rozsudku, ktoré obžalovaný použil na spáchanie stíhaného trestného činu. Uloženie takéhoto trestu považoval súd za opodstatnené k naplneniu účelu trestu, ktorým je okrem iného zabrániť obžalovanému v páchaní ďalšej trestnej činnosti. Súd podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona rozhodol, že vlastníkom prepadnutej veci sa stáva štát, keďže nezistil žiadnu takú okolnosť, pre ktorú by mal rozhodnúť na základe vyhlásenej medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná, inak. Pokiaľ obhajoba v záverečnej reči namietala, že predmetné motorové vozidlo je predmetom bezpodielového spoluvlastníctva manželov obžalovaného a jeho bývalej manželky, súd takúto skutočnosť v konaní nezistil. Z vykonaného dokazovania evidenčnou kartou vozidla z č. I. 42-45 vyplynulo, že obžalovaný je jediným vlastníkom osobného motorového vozidla zn. Volkswagen Golf, EČV: A.-XXXBH, VIN: G., pričom dôkaz o opaku v konaní nebol produkovaný žiadny, teda súd nemal o vlastníctve obžalovaného pochybnosti. V konaní nebolo dokázané, že by predmetné motorové vozidlo nadobudol obžalovaný za

trvania manželstva, že prípadné bezpodielové spoluvlastníctvo manželov obžalovaného a jeho bývalej manželky doposiaľ nebolo vysporiadané, že predmetné motorové vozidlo nadobudol obžalovaný inak než darom alebo dedením, že predmetné motorové vozidlo neslúži len osobnej potrebe obžalovaného. Súd tak obhajobnú námietku posúdil ako neopodstatnenú.

Súd v zmysle § 34 ods. 6 a § 61 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Trestného zákona uložil obžalovanému popri podmienenečnom treste odňatia slobody aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu vo výmere 7 rokov a 6 mesiacov, keďže obžalovaný sa dopustil trestného činu v súvislosti s vedením motorového vozidla.

V tomto smere súd poukazuje na to, že pri ukladaní trestu zákazu činnosti podľa § 61 ods. 7 Trestného zákona na zahľadanie skoršieho odsúdenia obžalovaného neprihliadal. Preto súd bol povinný uložiť obžalovanému trest zákazu činnosti podľa § 61 ods. 3 Trestného zákona v hornej polovici trestnej sadzby, keďže obžalovaný už bol odsúdený za trestný čin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa dopustil ako vodič dopravného prostriedku. Súd tak ukladal trest zákazu činnosti v trestnej sadzbe 5 rokov a 6 mesiacov až 10 rokov. Súd pri ukladaní trestu zákazu činnosti poukazuje tiež na tzv. generálnu prevenciu trestu, keď spoločnosť negatívne a pomerne citlivo vníma porušovanie dopravných predpisov nezodpovednými vodičmi, a to najmä porušenie zákazu viesť motorové vozidlá pod vplyvom alkoholických nápojov či iných návykových látok, ktoré často končia dopravnými nehodami so smrteľnými zraneniami iných účastníkov cestnej premávky, ktorí sami pravidlá cestnej premávky žiadnym podstatným spôsobom neporušili. Trest musí byť preto aj taký, aby odradil iných od páchania trestných činov. (rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 6. marca 2014, sp. zn. 4To/152/2013)

Súd vychádzajúc z uvedených úvah a prihliadnuc na spôsob spáchania skutku, keď obžalovaného v podstate žiadna vážna okolnosť nenútila viesť v čase skutku motorové vozidlo, a naopak žiadna vážna okolnosť ho neobmedzovala v tom, aby k preprave namiesto ním vedeného motorového vozidla využil verejnú dopravu (napr. taxislužbu), ako aj na spôsob spáchania skutku, keď obžalovaný mal nameranú hodnotu alkoholu v organizme zodpovedajúcu viac ako 2 promile alkoholu v krvi, čo predstavuje stupeň ťažkej opitosti, prihliadnuc tiež na následok skutku, keď obžalovaný sa svojho konania dopustil na jednom z hlavných ťahov v meste, kde býva frekventovaná premávka, čím ohrozil väčší počet účastníkov cestnej premávky, považoval za vylúčené uloženie mierneho trestu zákazu činnosti, ako to navrhovala obhajoba. Naopak už samotný trest zákazu činnosti vo výmere sedem rokov a šesť mesiacov vzhľadom na spôsob spáchania skutku a následky trestného činu, ako aj osobu obžalovaného, ktorý sa opakovane dopúšťa priestupkov proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky a v minulosti sa už dopustil prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, pričom aj pri prvom svojom trestnom čine mal hladinu alkoholu v krvi presahujúcu 2 promile, teda ťažký stupeň opitosti, považuje súd za skôr miernejší trest, avšak dostatočný vzhľadom na postoj obžalovaného k svojmu skutku, ktorý úprimne oľutoval a vyjadril úprimnú vôľu viesť riadny život. Preto súd dospel k záveru, že uloženie tohto druhu trestu (popri uloženom podmienenečnom treste odňatia slobody a treste prepadnutia veci) a v určenej výmere je sankciou spôsobilou naplniť účel trestu, a to vrátane generálnej prevencie. Takto uložený trest povedie k účinnej náprave obžalovaného a k plnému uvedomeniu si na strane obžalovaného, že vedenie motorového vozidla je nezlučiteľné s predchádzajúcim požitím alkoholu, zabráni obžalovanému páchať ďalšiu trestnú činnosť v súvislosti s vedením motorového vozidla a uložená sankcia svojou silou a významom odradí aj iných vodičov od páchania obdobnej trestnej činnosti.

Pre úplnosť odôvodnenia je potrebné tiež uviesť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú. Článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd však nemožno chápať tak, že vyžaduje podrobnú odpoveď na každý argument strany (García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999). Súd je pritom toho názoru, že všetky podstatné otázky nastolené účastníkmi konania, vrátane obhajoby obžalovaného spočívajúcej predovšetkým v poukazovaní na jeho postoj ku skutku a okolnosti skutku, boli v rámci odôvodnenia zodpovedané. Ak aj súd nereagoval na úvahy obhajcu o podvođe ženy prednesené v záverečnej reči, bolo to preto, že v konaní takáto skutočnosť nebola stranami vôbec tvrdená v súvislosti so skutkom, nebola tak ani

dokazovaná a najmä nemala relevantný vplyv na skutkový a právny základ rozhodnutia. Ak aj súd nereagoval na úvahy obhajcu ohľadom iného prípadu zabitia 17 ľudí v Polomke, kedy páchatel podľa obhajcu dostal miernejší trest, prednesené v záverečnej reči, v konaní v tomto smere neboli produkované žiadne dôkazy a nebolo tak možné relevantne posúdiť, či išlo o podobné okolnosti skutku a osoby páchatela, najmä či skutok v Polomke bol spáchaný v súvislosti s požitím alkoholu, či páchatel skutku už bol pred stíhaným skutkom odsúdený za trestný čin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa dopustil ako vodič dopravného prostriedku a pod., preto sa súd podrobnejšie týmito úvahami obhajcu nezaoberal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho oznámenia na Mestskom súde Bratislava I. Rozsudok nemôže napadnúť obžalovaný pre nesprávnosť výroku o vine v rozsahu, v ktorom súd prijal jeho vyhlásenie, že je vinný alebo vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe.